

over 15 år, så vi undgår, at børn og unge udvikler en egentlig kriminel løbebane?

Besvarelse

Justitsministeren (Frank Jensen):

Forespørgslen drejer sig om ungdomskriminalitet og om, hvad der kan gøres for at forhindre, at unge udvikler en kriminel løbebane. Jeg synes, det er glædeligt, at den borgerlige opposition interesserer sig for ungdomskriminaliteten, det manglede da bare, og man kan vel også konkludere, at hverken partiet Venstre eller Det Konservative Folkeparti ifalder noget ansvar for at have gjort meget ved denne sag hidtil. Man kunne nærmest indlede debatten her med pure at frikende Venstre og De Konservative for at spekulere i denne sag, for de gjorde ikke meget ved det i de 10½ år, de selv havde regeringsansvaret, nærmest tværtimod.

Hvad er det, der virkelig batter, når vi taler om at dæmme op for en kriminel løbebane? Hvad er det, der virkelig batter, når det drejer sig om, at samfundet skal sætte ind over for en udvikling af ungdomskriminalitet? Det er, at de unge har noget at stå op til, at unge mennesker føler, at det gør en forskel, om de er her eller ej, at unge mennesker satses på og har mulighed for at komme i uddannelse, at unge mennesker har mulighed for efterfølgende at få etableret selvværd, få fodfæste i tilværelsen, og at der er job for enden af det.

Derfor er det glædeligt i dag at kunne konstatere, at på trods af den lidt ærgerlige mangel på indsats i 1980'erne, er vi nu i den situation, at vi har den laveste ungdomsarbejdsløshed, Danmark har oplevet i de seneste 20 år. Ikke siden vi første gang begyndte at måle tallet for ungdomsarbejdsløshed for 18-24-årige i 1979, har vi oplevet så lav en ungdomsarbejdsløshed, som vi har i øjeblikket. Det, der virkelig batter, når der skal gøres en præventiv indsats mod ungdomskriminalitet, er at styrke de unge menneskers muligheder i vores samfund.

Man kan godt konkludere, at 1980'erne er det spildte årti for unge mennesker. Da blev der ikke skabt de nødvendige muligheder, da var der tværtimod tale om forringelser af unges muligheder for at få uddannelse og for at tage fat på arbejdsmarkedet.

Den udvikling har den nuværende regering imidlertid vendt med klar bevisførelse i de statistiske tal. Vi kan konstatere, at vi har den laveste

ungdomsarbejdsløshed i 20 år. Nok om det, men jeg synes, at det skulle slås fast her indledningsvis, hvis nogen skulle have glemt det eller måske blot fortrængt det.

Herefter vil jeg godt slå fast, at det er meget vigtigt for regeringen at sørge for at bekæmpe ungdomskriminalitet, men vel at mærke på en effektiv måde. Det skal ske ved en generel forbedring af vilkårene for de unge, herunder skal der gøres en massiv og bred indsats på både Justitsministeriets og Socialministeriets område for at sikre en sammenhængende politik over for ungdommen.

Regeringens Børneudvalg har udarbejdet et oplæg til en sammenhængende ungdomspolitik med en lang række initiativer, der tager fat på de unges forhold både med hensyn til uddannelse, bolig og medbestemmelse i de klubber, som de unge kommer i; det vil socialministeren komme nærmere ind på efter mit indlæg.

Det er således regeringens klare holdning, at indsatsen mod ungdomskriminalitet skal være bred. Der skal ikke kun gøres noget for de unge, som allerede har begået kriminalitet, men der skal i høj grad gøres en forebyggende indsats, så vi forhindrer, at unge begynder i det små med f.eks. butikstyverier og langsomt kommer ind i et forløb, hvor kriminaliteten bliver stadig grovere.

Det er i den forbindelse meget vigtigt, at de unge har en tilværelse med uddannelse eller arbejde, fritidsinteresser, venskaber og alle de andre ting, der gør livet værd at leve for unge, men også for os andre. Det har de fleste unge i Danmark heldigvis også, men der er en gruppe, der ikke har det, en gruppe, der har det svært. De har måske ikke haft det tidligere i barndommen eller har fået voldsomme problemer i overgangen fra barn til ung, i puberteten, har haft svært ved at leve op til de forventninger, der er til dem, og de krav, som stilles til dem af samfundet.

Nogle dropper ud af skolen, kan ikke få arbejde eller kommer ikke rigtig i gang med en uddannelse. Det problem er ikke fuldt ud løst, men vi har nået store resultater.

De har måske aldrig oplevet, at deres forældre kunne leve op til forældreaansvaret. De unges selvværd er slidt ned. De får aldrig en oplevelse af, at det gør en forskel, om de er her eller ej. Andre har måske så massive problemer, at det ikke er nok at hjælpe med tilbud om uddannelser og lignende. De har behov for en langt mere målrettet indsats måske endda af